

си и не знааха що да рекатъ. Хоратъ са почуваха за това и начинаха да ги испитватъ, и най сѣтнѣ познаха, чи тѣи бѣха оубѣли Івѣка, и тѣй ги изклаха. Нѣкой дрѹги чловѣкъ на йма вѣсзъ бѣше оубѣилъ скрѣтомъ баща си. Подѣръзъ нѣколко вѣрема ѡтѣде да идѣ оу ѣаногѡ свѡиѡ приѣтѣла, тамъ видѣ подъ страхата ѣанѡ лѣшовичешко гнѣздо и го сабори. Хората мѡ дѡмаха: чловѣчи, що ти стрѡватъ тѣзи гадѣнки та ги оубѣивашь; а той ѡтвѣща: не чѡвате ли ги, тѣи лѣжатъ и дѡматъ чи аъзъ сѣмь оубѣилъ баща си; тѣзи рѣчь са чѡ дорѡ до царьатъ: тогѡзи той повелѣ та запраха оу ногѡзи чловѣка, и за малко вѣрема го насѣли да исповѣда, чи той бѣше оубѣилъ баща си, и повелѣ та оубѣиха и неѡ.

Нѣкой не постига Бѡжѣатъ
прѡмысзъ.

Нѣкой дѡваръ чловѣкъ, катѡ мѡ са слѡчи-
чиха много бѣдѡ, начѣна да са размысла и
да говорѣ въ сѣбе си: да ли мысли Бѡгъ за
чловѣчскитѣ рѣботы илѣ, нѣ; и подѣръзъ малко
видѣ